

РЕШЕНИЕ

№ 31722

гр. София, 29.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2407** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. А. Я., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 59 от 07.01.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. ДАБ считала, че не може да се направи обоснован извод, че е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С. и безогледно насилие. Справките за страната не подкрепяли този извод. В тях се споменавали продължаващото присъствие на Ислямска държава и израелските въздушни удари. ДАБ следвало да извърши обоснована преценка относно действителната възможност кандидатът да се установи в посочена обособена област. Липсвал анализ на риска от пътуване. В решението не е била направена обоснована връзка между твърдените от лицето факти и обстоятелства и информацията за провинция Х.. Необосновано и с противоречиви мотиви, относими единствено към една област в С. административният орган направил заключение относно състоянието на безогледно насилие в цялата страна. В конкретното местоживее на лицето било опасно за населението, ситуацията била неспокойна, непрекъснато се променяла и вече не била такава, каквато органът преценил. В съдебно заседание назначеният на жалбоподателя представител по реда на Закона за правната помощ - адвокат Н. твърди, че обжалваното решение било постановено при неизяснена фактическа обстановка. Дори от новите

справки за С. се виждало, че сигурността търпи непрекъснато развитие и промяна. Неправилно ДАБ приела, че причините за напускане на страната се от личен и икономически характер. В съдебно заседание жалбоподателят заявява, че се страхува да се върне в С., защото неговото племе го издирвало. Причината за това била, че когато племето носело оръжие, той отказал. Това станало през 2023г. Племето му още живеело в Д.. Децата и жена му били там, живеели при нейните родители в Хаджин.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт К., в съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата и да постанови решение, с което да потвърди решението на председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно. Лицето не отговаряло на изискванията на чл.8 и на чл.9 от ЗУБ. В С. имало бунтове и криза, но те не били на територията на цялата страна. Предоставяла се хуманитарна помощ. Непрекъснато нараствал броят на завръщащите се бежанци.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.01.2024г. лицето е било задържано на ГПУ – Р., (заповед, лист 65 от делото). Наложена му е принудителна административна мярка (ПАМ) „връщане до страна на произход - С.“. Заповедта е връчена на лицето на 28.02.2024г.

На 05.03.2024г. чужденецът е подал до ДАБ молба на закрила (на бланка на МВР, л.64), а на 07.03.2023г. - молба за закрила и на бланка на ДАБ (л.63).

На 07.03.2023г. на лицето е съставен регистрационен лист (л.61-63). Според отразено в него молителят е с имена М. (собствено) А. (фамилно) Я. (бащино), гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., по етническа принадлежност – арабин, с религия – мюсюлманин сунит, със средно образование, по професия – мебелист, женен, с три деца, владеещ арабски и турски език, с описана карта за самоличност.

Срещу подпис лицето е било своевременно запознато с правата си в производството за предоставяне на международна закрила, както и с организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут (л.59 и сл.).

Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.58).

На 07.03.2023г. М. А. Я. е бил настанен в РПЦ – В. (приемо-предавателен протокол, л.66).

Видно от докладна записка от 25.03.2023г. (л.44), лицето самоволно е напуснало РПЦ.

Поради горното, с Решение № 5978 от 08.05.2024г. на ДАБ (л.39, също л.40) производството по предоставяне на международна закрила е било прекратено.

След осъществен трансфер от Н. в България (л.36), на 29.11.2024г. М. А. Я. е подал заявление (л.27) за възобновяване на производството.

С чужденеца е проведено едно интервю – на 17.09.2024г. (протокол, л.28-33).

На интервюто той е потвърдил данните, отразени в регистрационния лист. Баща му бил в Н.. Затова молителят, след като подал молба за закрила, напуснал лагера самоволно и продължил пътя си нелегално - с цел да стигне до баща си. Там подал молба за закрила и получил отказ. Напуснал С. през февруари 2024г. нелегално за Турция. Крайната му цел била Н.. В България влязъл с трафикант през граничното заграждение. Бил задържан при излизане за Румъния. В С. нямал проблеми заради религията си. Не членувал във въоръжена групировка, също и религиозна групировка. Не е бил арестуван и осъждан. Не бил служил в армията. Викали го, но не си бил вкъщи, не помни кога. Сега в [населено място], област Д. А., управлявали кюрдите. Те се сражавали с турската армия и с арабските племена. Имало представители на международни организации, но дажбите били малко. Съпругата му сега живее там. Не е членувал в политическа партия или организация. Лично към него не била отправяна заплаха, нямал проблеми с

официалните власти и с полицията. Лично върху него не било оказвано насилие. Не бил ставал свидетел на военни действия. Няма близки, пострадали при такива действия. Искали да го вземат войник, ще трябвало да воюва, а той не искал. Имало глад и убийства за отмъщение. Пътят бил опасен. Роднините му нямали проблеми сега. Иска да остане тук и да се събере с децата си.

След съответно запитване (л.45) от ДАБ до ДАНС, по преписката е приложено писмо от ДАНС (л.43), в който се казва, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила, в случай, че то отговаря на условията по ЗУБ.

Към административната преписка е приложена справка (л.21-24), изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, за ситуацията в С., актуална към 05.11.2024г., отнасяща се конкретно за провинцията на чужденеца – Д. А. (Д. ал Зор), която дата предхожда падането на режима на Б. А. (08.12.2024г.), съответно съдът не се спира на нея.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.10-19).

В него е приел, че М. А. Я. не се нуждае от закрила, тъй като е мигрант и за него не са налице предпоставките по чл.8, ал.1 от ЗУБ.

Приел е също, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като спрямо лицето не е имало опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ, нито би имало в бъдеще в случай, че се върне в С., както и че в страната не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Пред съда са представени две нови справки за ситуацията в С., актуални съответно към 08.04.2025г. (83-85) и към 14.03.2025г. (л.81-82).

Тази от 08.04.2025г. се отнася общо до ситуацията в страната. В нея е отразено падането на режима на Б. А. в началото на декември 2024г. Съобщава се още, че опозиционните сили свалят оръжие и се интегрират с правителствените сили. Постигната била договорка за възможност за завръщане на разселени лица в техните градове и села. На 02.03.2025г. бил сформиран комитет за изготвяне на конституционна харта за преход към демокрация. Конференция за национален диалог, проведена в края на февруари в Д., очертавала пътя на новата С.. В заявление от 09.03.2025г. лидерът на страната обещал да се търси отговорност на всеки, замесен в нараняването на цивилни лица. Въпреки това се съобщава за убити 830 алауите от крайбрежните райони. Цитират сблъсъци в градовете Л., Д., Б.. В бюлетин на ВКБООН се сочело, че към 27.03.2025г. около 371 000 сирийци се завърнали в страната си от съседните държави, 926 000 вътрешно разселени лица възнамерявали да се завърнат в районите си на произход. ВКБООН поддържал ежедневно присъствие на гранично-пропускателните пунктове и продължавал да улеснява нуждаещите се лица до крайните им дестинации на връщане. По програма „Пари за подслон“ и различни проекти за препитание ВКБООН раздавала пакети от помощи, включително и на близо 8000 лица конкретно в провинция Д. А.. ВКБООН и партньорите на организацията оказвали жизненоважна помощ в цяла С., Подкрепяйки хиляди завърнали се и разселени лица.

Справката от 14.03.2025г. се отнася конкретно за отношението към (евентуалното прилагане на наказания) лицата, неявили се за отбиване на редовна военна служба и за възможността за освобождаване от такава. Според справката е обявена амнистия както за военни участвали на страната на бившия президент (включително наборници). Справката не съдържа информация за налагане на наказания поради отказ от явяване за военна служба било от официалната власт, било от отделни племена или други неправителствени субекти.

Пред съда жалбоподателят представя „Племенна декларация“ (л.79-80, с превод) без посочена дата. Според нея жалбоподателят (и други лица) подлежат на „възмездие“ и „проливане на тяхната кръв и търсене на равносметка“, тъй като отказали да се въоръжат и да подкрепят

племето А. А. Х., Клон А., срещу режима на А. и Сирийските демократични сили .

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на председателя на ДАБ е връчено на жалбоподателя на 19.02.2025г., жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 28.02.2025г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В хода на административното производство и при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма и със съответните реквизити, при спазване на административнопроизводствените правила.

Регистрационният лист е съставен в присъствието на преводач на разбираем от чужденеца език - арабски. Също с преводач от арабски, чужденецът е информиран писмено за правата и задълженията и за организациите, от които би могъл да потърси помощ. Интервюто също е проведено с превод на арабски. При провеждането на интервюто, търсещото закрила лице е имало възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. След приключването им, текстът му е бил прочетен, като чужденецът е заявил, че е разбрал добре смисъла на написаното и че няма възражения по него.

Обратно на изложеното в жалбата, в решението си административният орган е обсъдил бежанската история, обстановката в страната и в конкретния регион, както и риска от пътуване. Отделно от това, поради изменена обстановка в страната, мотивите на решението в тази им част към настоящия момент не са актуални.

Съдът намира, че в частта относно отказа на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религии, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Търсещото закрила лице не е заявило да изпитва страх поради преследване въз основа на някоя от горните причини. Напротив - М. А. Я. е заявил, че не е имал проблеми заради етническата и религиозната си принадлежност, към него не били отправяни заплахи и не било оказвано насилие, нямал проблеми с полицията и официалните власти. Не е бил политически и религиозно активен – не е членувал в такива организации. Роднините му също нямали проблеми.

Единственото опасение, което е заявило лицето на интервюто е това, че ако се върне в С., ще бъде взет войник и ще трябва да воюва. Към това опасение, вече пред съда, е добавен и заявения страх от наказание от племето му и декларацията в този смисъл.

По отношение на това, че за жалбоподателя има вероятност да бъде взет войник - самата военна служба не следва да поражда основателен страх и не може да се квалифицира като преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. В справките, особено тази от 14.03.2025г., няма данни в армията да цари насилие или преследване на войниците, поради каквито и да било причини, включително тези по чл.8, ал.1 от ЗУБ. Опасението на лицето, че ще трябва да воюва са неоснователни, доколкото и от двете справки е видно, че към днешна дата в С. не се водят активни военни

действия.

Съдът не кредитира представената „Племенна декларация“. Като се има предвид възрастта на жалбоподателя (р. 1995г.) и началото на дългогодишния конфликт в С. (2011-2012г.), то следва, че той е навършил пълнолетие, съответно е можел да бъде търсен за служба, почти от самото начало на военните действия. Въпреки това, той не е имал проблеми заради това, че не служи чак до момента на напускане на страната – февруари 2024г. Недостоверни са твърденията, че бил търсен няколко пъти, но не може да си спомни кога, и особено това, че не го намерили, защото не си бил вкъщи. Заявеното в Племенна декларация е в противоречие на справката от 14.03.2025г., в която липсва информация за наказания за лица, отказали да служат, включително такива да са налагани от неправителствени субекти.

Обстоятелствата че искал да отиде при баща си и крайната му цел поначало била Н., а не първа сигурна страна, каквато е България, че е влязъл у нас нелегално и е заложен на излизане за Румъния, че е подал първата си молба за международна закрила едва на 05.03.2024г. - не просто след задържането си на 12.01.2024г., а чак след връчването на 28.02.2024г. на заповедта за налагане на ПАМ „връщане“ – тоест, подал е молбата почти два месеца след влизането си в България, и особено обстоятелство, че след подаването на молбата е напуснал самоволно РПЦ и заминал за Н., налагат извода, че чужденецът не е бежанец, а причините му да напусне С. са лични и икономически.

Съдът намира също, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и в частта, с която административният орган е отказал да предостави на чужденеца на хуманитарен статут.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

М. А. Я. не твърди да е бил изложен в С. на подобна опасност. Още по-малко пък посочва конкретен акт или актове на заплаха. Не твърди, че такава би възникнала за него в случай, че се върне. За подобна заплаха не може да се приеме и съдържанието на Племенната декларация поради мотивите по-горе. Не твърди такава опасност да е налице за съпругата му и другите му близки. Подобно твърдение би било в противоречие и с данните от двете справки.

От справките за страната, особено от общата (от 08.04.2025г.), следва изводът, че обективно в С. към настоящия момент не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, който да може да се характеризира с безогледно насилие. Самият чужденец е заявил, че не е бил свидетел на военни действия. Общата тенденция след падането на режима на Б. А. на 08.12.2024г. е за умиротворяване, търсене на пътища за демократизация на страната, в страната безпроблемно и активно оперира ВКБОНН, и други неправителствени организации, както сочи и самият чужденец. В подкрепа на казаното са цитираните данни за големия брой бежанци от съседни държави и вътрешно разселени лица, завръщащи се в страната и в родните си места. Макар чужденецът да твърди, че дажбите били малки и имало глад, то от общата справка става ясно, че дори да има хуманитарни проблеми, в С. не е налице хуманитарна криза, която да дава основание за предоставяне на хуманитарен статут. За това говори и обстоятелството, че съпругата и децата на чужденеца, както и родителите на съпругата му и сега продължават да живеят в С.. В справката е цитирана хуманитарна помощ именно за района, от който е лицето (Д. А.).

Съдът намира, че не са налице и други основания за предоставяне на лицето на бежански или

хуманитарен статут, доколкото по делото не се установи, нито жалбоподателят излага твърдения в тази насока, бежанска или хуманитарна закрила да е била предоставена на друг член от семейството му съответно не са налице хипотезите на чл.8, ал.9 и на чл.9, ал.6 от ЗУБ. Съгласно законовото определение на § 1., т.3 от ДР на ЗУБ бащата в Н. не е член на семейството на жалбоподателя, а и за баща му няма данни да е с предоставена международна закрила.

Водел от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Я., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 59 от 07.01.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: